

“ĐỪNG TỰ CAO, TỰ ĐẠY”

(Gia. 4:11-12)

“Nói hành, nói xấu - Tức đưa ra kết luận đạo đức chủ quan về con người - chỉ là hiện tượng, thực chất đó là sự vi phạm thẩm quyền của Đức Chúa Trời, và có bản chất là sự tự cao, tự đại sẽ khiến phải chịu hình phạt”

10

“Chỉ có một Đảng lập ra luật pháp và một Đảng xét đoán, tức là Đảng cứu được và diệt được.

Nhưng người là ai, mà dám xét đoán kẻ lân cận mình?”

(Gia. 4:12)

“ĐỪNG TỰ CAO, TỰ ĐẠP”

DẪN NHẬP

I. ĐỪNG NÓI HÀNH, NÓI XẤU (Gia. 4:11a)

^{d1a**b**} *Hỡi anh em, chớ nói hành nhau. Ai nói hành anh em mình hoặc xét đoán anh em mình, tức là nói xấu luật pháp, và xét đoán luật pháp...”* (Gia. 4:11a-b)

1. Việc Nói Hành, Nói Xấu (C. 11a)

(1) Sự khác nhau giữa “phê bình” và “xét đoán”

- Phê bình: Đưa ra nhận xét khoa học khách quan về vấn đề.
- Xét đoán: Đưa ra kết luận đạo đức chủ quan về con người.

(2) Ý Nghĩa của việc “nói hành”, “nói xấu”

- “nói hành” (C. 11a), “nói xấu” (C. 11b): Gr. *katalaleo*
☛ Nói để làm hạ phẩm giá của người bị nói.
- “xét đoán”: Gr. *krino* ☛ Đưa ra sự cáo buộc mang tính chất thẩm quyền đối với người bị xét đoán (Đưa ra kết luận đạo đức chủ quan về con người).
- “luật pháp”: Gr. *nomos* ☛ Nguyên tắc Kinh Thánh.

2. Thực Chất Của Việc Nói Hành, Nói Xấu (C. 11b)

(1) “Nói hành”, “nói xấu” là vi phạm nguyên tắc Kinh Thánh...

- ✓ Lê. 19:15-18 ☛ Không được làm hạ phẩm giá của người bị nói.
- ✓ Gal. 5:13 ☛ Dầu được tự do nhưng không được theo sự réo gọi của tính xác thịt.

- ✓ Êph. 5:21 ☛ Phải thuận ý nhau.
  - ✓ Php. 2:3 2:3 ☛ Phải tôn trọng người khác
  - ✓ Êph. 4:29 ☛ Phải nói lời có ơn ích.
- (2) “Nói hành”, “nói xấu” là chà đạp nguyên tắc Kinh Thánh...
- ✓ “nói xấu luật pháp” (C. 11b): Việc vi phạm nguyên tắc Kinh khiến cho nguyên tắc Kinh Thánh bị mất giá.
  - ✓ “xét đoán luật pháp” (C. 11b): Việc vi phạm nguyên tắc Kinh khiến cho nguyên tắc Kinh Thánh bị chà đạp.

II. NÓI HÀNH, NÓI XẤU LÀ TỰ CAO, TỰ ĐẠI (Gia. 4:11c-12)

“^{d1c}Vả, nếu người xét đoán luật pháp, thì người chẳng phải là kẻ vâng giữ luật pháp, bèn là người xét đoán luật pháp vậy. ¹²Chỉ có một Đấng lập ra luật pháp và một Đấng xét đoán, tức là Đấng cứu được và diệt được. Nhưng người là ai, mà dám xét đoán kẻ lân cận mình?” (Gia. 4:11c-12)

1. Tính Phạm Giới Của Việc Nói Hành, Nói Xấu (C. 11c)

“^{d1c}Nếu người xét đoán luật pháp, thì người chẳng phải là kẻ vâng giữ luật pháp, bèn là người xét đoán luật pháp vậy... ^{12b}Nhưng người là ai, mà dám xét đoán kẻ lân cận mình?” (Gia. 4:11c)

Việc xét đoán, tức đưa ra kết luận đạo đức chủ quan về con người, phạm giới một cách tăng dần trên ba phương diện:

- (1) Bất tuân: Khi “nói hành”, “nói xấu” để dẫn đến kết luận rằng người bị nói là xấu, còn người nói là tốt ☛ Người nói vi phạm việc vâng giữ các nguyên tắc Kinh Thánh

(Sv. Lê. 19:15-18; Gal. 5:13; Êph. 5:21; Php. 2:3 2:3; Êph. 4:29)

- (2) Bất kính: ☛ Khi “nói hành”, “nói xấu” người nói chà đạp thẩm quyền của Đức Chúa Trời.
- (3) Bất chấp: ☛ Khi “nói hành”, “nói xấu” người nói vi phạm thẩm quyền của Đức Chúa Trời.

2. Tính Phạm Thượng Của Việc Nói Hành Nói Xấu (C. 12)

“Chỉ có một Đấng lập ra luật pháp và một Đấng xét đoán, tức là Đấng cứu được và diệt được. Nhưng người là ai, mà dám xét đoán kẻ lân cận mình?” (Gia. 4:12)

Khi xét đoán, tức đưa ra kết luận đạo đức chủ quan về con người, người xét đoán phạm thượng một cách hiển nhiên. . .

- (1) Quyền xét đoán duy nhất thuộc về Đức Chúa Trời và có tính chất hoàn toàn chủ quan. . .
  - ✓ Duy nhất thuộc về Đức Chúa Trời (Sv. Gia. 4:12).
  - ✓ Có tính chất chủ quan (Sv. Sáng. 2:16; 3:14-24)
- (2) Thẩm quyền xét đoán chỉ được Đức Chúa Trời trao cho Nhà Nước, Hội Thánh, và Gia Đình một cách giới hạn.
- (2) Vì vậy, khi xét đoán, người xét đoán tự cất mình lên giành quyền của Đức Chúa Trời, và đó là tội tự cao, tự đại.
  - ✓ Là tội của Satan (Sv. Ês. 14:12-15).
  - ✓ Là tội của những kẻ không chịu vâng phục Đức Chúa Trời (Dân. 12).
  - ✓ Luôn luôn dẫn đến hình phạt (Sv. Châm. 3:34; Gia. 4:6).

KẾT LUẬN